

طرح درس روزانه درس هشتم عربی چهارم انسانی (پیش دانشگاهی)

عنوان درس	علو فی الحیات و الممات	موضوع درس	الحال- التَّمییز	صفحات	۶۰ تا ۶۷
مدت تدریس	۹۰ دقیقه	نحوه تعامل	گروهی	پایه	چهارم انسانی (پیش دانشگاهی)
مقطع	متوسطه ۲	نام دبیر	رحمن بخش سپاهی	نام مدرسه	علی اکبر دهک

مشخصات کلی و عمومی دانش آموزان

جنس	پسر	سن	
خصوصیات جسمی	سالم	خصوصیات ذهنی	
وضعیت مادی و اقتصادی	متوسط	وضعیت اجتماعی و فرهنگی	
ویژگی های اخلاقی	خوب	انتظارات	

مراحل حیطه شناختی

هدف های کلی درس

دانش آموز در پایان این درس باید بتواند:	دانش	درک	کار برد	تجزیه	ترکیب	ارزشیابی
حال را تعریف کرده انواع آن را نام ببرد	*					
تمییز را تعریف کرده و انواع آن را بیان کند	*					
تفاوت انواع حال را بیان کند	*					
موارد تمییز مفرد را با ذکر مثالی بیان کند	*					
کم استفهامی و تمییزش را با ذکر مثالی بیان کند	*					

روش ها و فنون تدریس	سخنرانی - توضیحی
----------------------------	------------------

وسایل و مواد کمک آموزشی	وایت برد و ماژیک های رنگارنگ احيانا چارت و نرم افزار های آموزشی
--------------------------------	---

آمادگی قبل از تدریس	سلام و احوالپرسی ، حضور و غیاب
----------------------------	--------------------------------

<p>حال و تمییز</p> <p>«حال» معمولاً کلمه ای مشتق، نکره و منصوب است . «حال مفرد» باید در جنس (مذکر و مؤنث بود) و عدد (مفرد ، مثنی یا جمع بودن) با صاحب حال، مطابقت کند.</p> <p>«حال» معمولاً کلمه ای مشتق، نکره و منصوب است . «حال مفرد» باید در جنس (مذکر و مؤنث بود) و عدد (مفرد ، مثنی یا جمع بودن) با صاحب حال، مطابقت کند.</p> <p>حال : اسم منصوبی (یا جمله ای) است که حالت فاعل یا مفعول را هنگام وقوع فعل بیان می کند، مثال : رايَةُ الطالِبَةِ مجتهدَةٌ</p> <p>حال مفرد - مشتق، نکره و منصوب</p> <p>توجه : به فاعل یا مفعول در این حالت صاحب حال (ذوالحال) گفته می شود.</p> <p>انواع حال : حال بر دو قسم است :</p> <p>۱) مفرد: رَجَعَ الْوَالِدُ مِنْ عَمَلِهِ تَعَبًا . حال مفرد و منصوب</p> <p>۲) جمله که می تواند(اسمیه یا فعلیه) باشد</p> <p>اسمیه : خَرَجَ الطَّالِبُ _____ مِنْ الصَّفِّ وَ جُمْلُهُ جَوَّالِيَه ، محلاً منصوب فعلیه : خَرَجَ الطَّالِبُ _____ يَفْجُرُ حَالِيَه ، محلاً منصوب</p> <p>نکته ۱ : شرط در جمله ی حالیه آن است که با صاحب حال یا از طریق «ضمیر» و یا با «واو حالیه» مرتبط می باشد مثل :</p> <p>شاهدتُ أُخِي يَلْعَبُ بِالْكُرَةِ . برادرم را در حالی که با توپ بازی می کرد، دیدم.</p> <p>جمله ی فعلیه حالیه که با ضمیر مستتر «هو» با صاحب حال ارتباط دارد.</p> <p>جاء الطالب محفظته بیده : دانش آموز در حالی که کیفش در دستش بود، آمد.</p> <p>جمله اسمیه ی حالیه که با ضمیر «ه» با صاحب حال ارتباط دارد.</p> <p>هَجَمْنَا عَلَى الْغَدَوِّ وَ لَمْ يَطَّلِعْ الْفَجْرُ : به دشمن هجوم بردیم در حالی که صبح نشده</p> <p>جمله فعلیه حالیه که با واو حالیه با صاحب حال ارتباط دارد</p> <p>خَرَجَ الطَّالِبُ مِنَ الْمَدْرَسَةِ وَ الْكُتُبُ : دانش آموزان در حالی که کتاب کتا</p> <p>دستشان بود از مدرسه خارج شدند.</p> <p>جمله اسمیه حالیه که با واو حالیه و ضمیر با صاحب حال ارتباط دارد.</p> <p>نکته ۲ : حال در عربی معادل با فید حالت در فارسی است. همان طور که در ترجمه ی جمله های قبل مشاهده می کنید.</p>	<p>ارایه مطالب</p> <p>(تدریس هدف های رفتاری)</p>
---	--

<p>تمییز : تمییز اسم منصوبی است که ابهام را از جمله ی ماقبل خود از نسبتی که به آن داده ایم، برمی دارد</p> <p>مثل: طَابَ التَّمِيذُ نَقَسَا = تمییز نسبت</p> <p>در این جمله پاکیزگی را به دانش آموز نسبت داده ایم، اما برای رفع ابهام کلمه ی «نفس» آورده می شود و می گوئیم :</p> <p>نفس و وجود دانش آموز پاک شداین تمییز « تمییز نسبت» نامیده می شود و تمییز دیگری هم وجود دارد</p> <p>که ابهام را از اسم قبل از خود برمی دارد و تمییز مفرد نامیده می شود. تمییز مفرد بعد از این کلمات می آید:</p> <p>۱- اسم وزن : اشتریتُ کیلوین تَقَاخَا . وزن / تمییز مفرد</p> <p>۲- اسم مقدار : شربتُ کوباً شایاً . مقدار / تمییز مفرد</p> <p>۳- اسم مساحت : اشتریتُ متراً قماشاً . مساحت / تمییز مفرد</p> <p>۴- اسم عدد : اشتریتُ اَحَدَ عَشَرَ کتاباً . عدد / تمییز مفرد</p> <p>نکته : تمییز وزن، مقدار و مساحت می تواند به صورت مجرور با حرف جر بیایدمثل:</p> <p>۱- اشتریتُ کیلوین من التَّفَاحِ . تمییز</p> <p>۲- شربتُ کوباً من الشَّایِ . تمییز</p> <p>۳- اشتریتُ متراً من القُمَاشِ . تمییز</p> <p>کَم و تمییز آن :</p> <p>تمییزکَم</p> <p>(کَم استفهامی) کم استفهامی آن است که از آن برای معلوم و معین کردن عدد مبهمی استفاده می شود و تمییز آن مفرد و منصوب است.</p> <p>مثل : کَم تَلْمِیذاً فی الصَّفِّ؟ تمییز مفرد و منصوب</p> <p>نکته: تمییز نسبت که در اصل «مبتدا»، «فاعل» یا «مفعول» بوده است.</p> <p>۱- هر گاه تمییز در يك جمله ی اسمیه بکار رود، در اصل مبتدا بوده است. مثل:</p> <p>المؤمنُ اکثرُ صبراً (---> تمییز در اصل مبتدا) صبرُ المؤمنُ أكثرُ .</p> <p>۲- هرگاه فعل جمله لازم باشد (یا اسم قبل از تمییز، مرفوع باشد) تمییز در اصل فاعل است. مثل:</p> <p>حسن الطالب خلقاً (---> تمییز در اصل فاعل) حسن خلق الطالب.</p> <p>۳- هر گاه فعل جمله متعدی باشد (یا اسم قبل از تمییز منصوب باشد) تمییز در اصل «مفعول» است. مثل:</p> <p>فَجَرَ اللهُ الارضَ عِیوناً (---> تمییز در اصل مفعول) فَجَرَ اللهُ عِیونَ الارضِ (مفعول)</p>	
<p>«حال» معمولاً کلمه ای مشتق، نکره و منصوب است . «حال مفرد» باید در جنس (مذکر و مؤنث بود) و عدد (مفرد ، مثنی یا جمع بودن) با صاحب حال، مطابقت کند.</p> <p>«حال» معمولاً کلمه ای مشتق، نکره و منصوب است. «حال مفرد» باید در جنس (مذکر و مؤنث بود) و عدد (مفرد ، مثنی یا جمع بودن) با صاحب حال، مطابقت کند.</p> <p>حال : اسم منصوبی (یا جمله ای) است که حالت فاعل یا مفعول را هنگام وقوع فعل بیان می کند، مثال : رايَةُ الطالِبَةِ مجتهدَةٌ</p> <p>حال مفرد – مشتق، نکره و منصوب</p> <p>توجه : به فاعل یا مفعول در این حالت صاحب حال (ذوالحال) گفته می شود.</p> <p>انواع حال : حال بر دو قسم است :</p> <p>(۱) مفرد: رجَع الوالد من عمله تعباً . حال مفرد و منصوب</p> <p>(۲) جمله که می تواند(اسمیه یا فعلیه)باشد</p> <p>اسمیه : خَرَجَ الطَّالِبُ من الصَّفِّ جُمْلُهُ جَوَّالِيه، محلاً منصوب</p> <p>فعلیه : خَرَجَ الطَّالِبُ يَفْجُو حَالِيه، محلاً منصوب</p>	<p>خلاصه و نتیجه گیری</p>
<p>انواع حال را در متن درس پیدا کنید</p>	<p>ارزشیابی</p>
<p>تمرینات درس را حل کنید</p>	<p>تعیین تکلیف (اختتامیه تدریس)</p>
<p>رحمن بخش سپاهی www.sepahi61.ir</p>	<p>تهیه کننده</p>